

[Justitsministeren.]

retslægerådet, om der i de forløbne seks år er sket fremskridt, som kan tale for, at man går videre end foreslået i det foreliggende lovforslag.

Også det ærede medlem fru Ayö Herbølgik ind for tanken om faderskab alene, og jeg er villig til, som jeg allerede har sagt, at diskutere dette spørgsmål. Det ærede medlem mente, man skulle forsøge at få at vide, hvilke erfaringer der er indhøstet i Norge. Jeg gør deroverfor opmærksom på, at den tilsvarende lovgivning i Norge gennemførtes i 1956 og først er trådt i kraft for et år siden. Vi har spurgt, men man tør fra norsk side ikke sige noget om, hvorvidt antallet af frifindelser har været stigende eller dalende. Det ærede medlem efterlyste danske domstoles standpunkt. Jeg vil gerne hertil svare, at alle de erklæringer, som er indhentet — naturligvis sammen med kommissionsbetænkningen — vil efter ønske blive forelagt udvalget som grundlag for en fri diskussion om de bestemmelser, lovforslaget indeholder. De bemærkninger, det ærede medlem i øvrigt gjorde vedrørende specielle bestemmelser i lovforslaget, kan vi drøfte i udvalget.

Det ærede medlem fru Petra Petersen var noget betænkelig ved bestemmelserne i lovforslagets § 5, stk. 3, hvorefter de fastsatte tidsfrister under visse omstændigheder kan fraviges, og det ærede medlem pegede navnlig på, at det afgørende jo må være hensynet til barnet. I denne betragtning er jeg naturligvis enig; hensynet til barnet må være det afgørende. Men jeg peger over for det ærede medlem på, at bestemmelsen i § 456 r, stk. 4, i forslaget til lov om ændringer i lov om rettens pleje jo også er meget snævert formuleret, og der kan, som det ærede medlem også selv antydede, være tilfælde, hvor det kan være rimeligt at forlænge fristen.

Også det ærede medlem fru Petra Petersen var tilhænger af at stryge begrebet bidragspligt helt og gå over til alene at anerkende faderskab.

Vedrørende § 13, stk. 1, gjorde det ærede medlem den bemærkning, at barnet jo skal forsørges, opdrages og uddannes under hensyn til forældrenes livsvilkår og barnets tarv, og det ærede medlem kom, så vidt jeg forstod, ind på den betragtning,

at man for hyppigt, navnlig hvor det drejer sig om børn født uden for ægteskab, blot nøjes med at pålægge normalbidrag. Dertil vil jeg gerne bemærke, at det er meningen, at bestemmelsen i § 13, stk. 1, skal efterleves, og at afgørende hensyn skal tages til begge forældres livsvilkår. Det er min opfattelse, at her som overalt er det hensynet til barnets tarv, der tæller.

Jeg takker som sagt de ærede ordførere for velvillig modtagelse af lovforslagene. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi i udvalget kan nå frem til en lovgivning, der betegner et fremskridt. Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen og vist med næsten alle de ærede ordførere i, at det ideelle vil være at nå frem til en ændring, hvor det alene er faderskabet, som anerkendes. Jeg er altså endnu betænkelig ved at tage det skridt. Jeg tør ikke sige, hvornår jeg mener det vil være rimeligt og forsvarligt at tage det, men jeg er rede til at drøfte spørgsmålet.

Vagn Bro: Højtærede ministre kan jo være heldige eller mindre heldige, og jeg synes, den højtærede justitsminister i dag i hvert fald — for nu ikke at bruge et stærkere ord — var mindre heldig. Jeg henviser til bemærkningerne til lovforslaget om børns retsstilling og skal tillade mig at citere nogle linjer. Der står:

„Selv om de i 1937 gennemførte regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende, kan der dog være grund til nu, da reglerne har bestået i mere end 20 år, at foretage“ o. s. v.

Den egentlige begrundelse for fremsættelsen af dette lovforslag er altså, som jeg sagde, den, at nu er der gået 20 år; men i øvrigt har lovgivningen virket tilfredsstillende.

Den højtærede minister var inde på begreberne liberal og reaktionær, og ministeren vil åbenbart sige, at jeg indtager et reaktionært standpunkt. Ja, det er det standpunkt, som ministeren selv i bemærkningerne til forslaget udtrykker på den måde, at loven har virket tilfredsstillende.

Den højtærede minister jonglerede med begreberne forsvarlig og uforsvarlig. Den tilstand, som jeg kalder forsvarlig, er i overensstemmelse, om ikke med ministerens standpunkt, det kan være, det er